

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2339	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 6 Δεκεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡμέρα λατρείας καὶ ἀγαθοεργίας

«Ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές» (Λουκ. 13,11)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον (βλ. Λουκ. 13,10-17). Μᾶς διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή. **Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα εἶνε ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία.** Ἄν αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκ Θεοῦ, ἦταν ἀδύνατον νὰ βαστάξῃ 20 αἰῶνες. Αὐτὸ τὸ δεντρί ὅλοι οἱ δαίμονες δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸ ξεριζώσουν. «*Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι*» τῆς Ἐκκλησίας, εἶπε ὁ Κύριος (Ματθ. 16,18).

Ὅλα τὰ θρησκευτάματα ἀφιερώνουν μία ἡμέρα στὴ λατρεία τους· οἱ μουσουλμᾶνοι τὴν Παρασκευὴ στὸ τζαμί, οἱ ἔβραῖοι τὸ Σάββατο στὴ χάβρα ἢ *συναγωγὴ* ποὺ ἀκούσαμε σήμερα (Λουκ. 13,10). Ἔμεῖς **οἱ ὀρθόδοξοι ἔχουμε τὴν Κυριακὴ.** «*Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ*» (Ψαλμ. 117,24).

Ἐνῶ ὁμως οἱ ἄλλοι τρέχουν στὰ τζαμιά καὶ στὶς χάβρες, ἔμεῖς ποὺ ἔχουμε τὴ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία, γεμάτη φῶς καὶ θαύματα, **δὲν τρέχουμε στὴν ἐκκλησία.** Ἀπὸ τοὺς 100 Χριστιανούς 10 ἐκκλησιάζονται κι ἀκόμα λιγώτεροι.

Ἀλλὰ κι ἂν ἔμεῖς δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, ἄπειροι ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι τὸν λατρεύουν, καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατᾶμε φωνάζουν «*Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λειτουργ.). **Δὲν ἔχει ὁ Θεὸς ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς, ἔμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἐκείνου.** Ὅποιος λησμονεῖ τὸ Θεό, μένει μόνος· κι ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Θεό, γίνεται στάχτη - εἶνε νόμος αὐτὸ τῆς ἱστορίας παγκόσμιος.

—Γιατί τὰ λὲς αὐτά, θὰ μοῦ πῆτε, τί σχέσι ἔχουν μὲ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον;

Ἔχουν σχέσι· **τὸ θαῦμα**, ποὺ ἀκούσαμε, τὸ ἔκανε ὁ Χριστὸς **στὴ συναγωγῇ ἡμέρα Σάββατο.**

***

Σάββατο λοιπόν, ἀγαπητοί μου, δίδασκε ὁ

Χριστὸς σὲ μία συναγωγῇ. Πῆγε κ' ἐκεῖνος στὴν «ἐκκλησιᾶ» ἄς ποῦμε, ὄχι γιατί εἶχε ἀνάγκη, ὅπως ἔμεῖς ποὺ πᾶμε νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ ἱερεὺς· **πῆγε γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ παράδειγμα.** Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ καὶ οἱ χιλιασταί. Τὸν βλέπουμε ἐπίσης, 12 χρονῶν παιδί, στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντος (βλ. Λουκ. 2,42-50). Πῆγαινε καὶ ὑμνοῦσε τὸ Θεό. «*Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν*» (Ψαλμ. 67,27).

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ συναγωγῇ ἦταν γεμάτη. Ὅλοι ἐκεῖ. Τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ σταμάτησε σὲ μιὰ **γριὰ σακάτισσα**, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ἀσθένεια σοβαρῇ. Ὅταν ἦταν κορίτσι στεκόταν σὰν κυπαρίσσι, περπατοῦσε ὑπερήφανα. Κάποτε ὁμως αἰσθάνθηκε πόνο καὶ ἡ σπονδυλικὴ τῆς στήλη ἄρχισε νὰ λυγίξῃ, σὰν βέργα ποὺ τὴν πιάνεις καὶ τὴν κάνεις τσέρκι. Τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸ τῆς κατέβασε τὸ κεφάλι τόσο χαμηλὰ ποὺ σχεδὸν ἄγγιζε τὴ γῆ· ἀπὸ μακριὰ φαινόταν σὰν ζῶο ποὺ περπατᾶει μὲ τὰ τέσσερα.

Ἡ σακάτισσα αὐτὴ ἦταν ἔτσι ἐπὶ 18 χρόνια! Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ· Θεέ μου, ἐγὼ ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τὸν ἐκκλησιασμό· ποῦ νὰ βγῶ στὸ δρόμο; τὰ παιδιὰ θὰ μὲ κοροϊδεύουν... Ἐν τούτοις **πῆγαινε ἐκεῖ καὶ λάτρευε τὸ Θεό.**

Ἐ ἐσύ, ποὺ σοῦ ἔδωσε πόδια ὁ Θεὸς κ' ἔχεις τὴν υἰεῖά σου, **ἔλα στὴν ἐκκλησιᾶ** νὰ πῆς ἓνα εὐχαριστῶ! Πότε θὰ ῥθῆς δηλαδὴ, ὅταν πεθάνῃς καὶ σὲ σηκώσουν οἱ τέσσερις νὰ σὲ φέρουν;

Εἶδε λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὴ σακάτισσα, **τὴν σπλαχνίστηκε**, εἶπε ἓνα λόγο, ἄπλωσε τὰ χέρια ἐπάνω στὸ βασανισμένο πλάσμα του, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! —ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἔμεῖς πιστεύουμε—, ἀμέσως τὸ κορμί, σὰν νὰ τὸ πέρασε ρεῦμα ἠλεκτρισμοῦ, σηκώθηκε· ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἀνωρθώθηκε, **ἔγινε καλὰ.** Ὑψωσε τὸ κεφάλι καὶ «*ἐδόξαζε τὸν Θεόν*» (Λουκ. 13,13).

Μὰ ὑπάρχουν καὶ ψυχὲς κακές. Ἐνῶ ὅλοι δόξαζαν τὸ Θεό, **ὁ προϊστάμενος τῆς συναγωγῆς**, ἀπὸ φθόνον καὶ κακία, εἶπε· —Τί κατάστασι εἶν' αὐτὴ, ἡμέρα Σάββατο νὰ ῥχεστε ἐδῶ καὶ νὰ

θεραπεύεστε;... Τ' ἄκουσε ὁ Χριστὸς καὶ ἀφαιρώντας του τὴ μάσκα, ποὺ ἔκρυβε τὴ μοχθηρία του, λέει· –**Ὑποκριτά**, τὸ Σάββατο καθένας σας δὲν λύνει τὸ βόδι ἢ τὸ γαϊδουράκι του ἀπ' τὸ στάβλο, καὶ τὸ πάει στὴ βρύση νὰ τὸ ποτίση; Ἔ λοιπόν, αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ ὁ σατανᾶς τὴν ἔδωσε 18 ὀλόκληρα χρόνια σκυμμένη στὴ γῆ, δὲν ἔπρεπε ἐγὼ νὰ τὴ λύσω τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου; **Κι ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ ὄλοι χαίρονταν καὶ δόξαζαν τὸ Θεό.**

***

Ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, τὴν ἡμέρα αὐτὴ μᾶς λέει, ὅτι **ἔχουμε κάποιες ὑποχρεώσεις.**

✓ Ἡ μία εἶνε, «**Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ...**» (Ἐξ. 34,21)· ἔχεις χρέος, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο νὰ ἴσαι μυρμηγκί. Τὰ καφφενεῖα ἄς κλείσουν. Τὶς καθημερινὲς δουλειά! Κυριακὴ πρῶτὴ ὅμως, χτύπησε καμπάνα; στόπι. Φτερὰ στὰ πόδια καὶ ὄλοι στὴν ἐκκλησία! **Λατρεία Θεοῦ καὶ προσευχή**, ἡ μία ὑποχρέωσις.

✓ Ἐπειτα, τὴν Κυριακὴ θὰ διαβάσης ἕνα χριστιανικὸ βιβλίον, θὰ ἀναλογιστῆς τὸν ἑαυτὸ σου, θὰ πᾶς νὰ ἐπισκεφθῆς ὅχι ταβέρνες καὶ κέντρα διαφθορᾶς ἀλλὰ ἕναν ἄρρωστο, τὸ συγγενῆ, τὸ φίλον σου· εἶνε ἡμέρα **μελέτης, αὐτοσυγκεντρώσεως, καλωσύνης καὶ ἐπικοινωνίας.**

Θαυμάζω, ἀδελφοί μου, τὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ· πῶς δὲν ἄνοιξε ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ! Γιατὶ φύγαμε πολὺ μακριὰ του. Ἄν ρωτήσετε ἀστυνομία εἰσαγγελία ἐφημερίδες, θὰ δῆτε ὅτι **ἡ Κυριακή**, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἴνε ἡ ἀγιώτερη ἡμέρα, τώρα **εἶνε βουτηγμένη στὸ ἔγκλημα.** Μὰ ἂν πρόκειται τὴν Κυριακὴ νὰ μεθᾶς καὶ μεθυσμένος νὰ τρέχης μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ σκοτώνης κόσμον, ἢ νὰ πορνεύης καὶ νὰ μοιχεύης καὶ νὰ ἐγκληματῆς, καλύτερα νὰ ἐργαζόσουν. Ἄν ἀμαρτάνης τὶς καθημερινές, θὰ δικαστῆς μιά φορά· ἂν ἀμαρτάνης τὴν Κυριακὴ, θὰ δικαστῆς δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Ἡ ἀμαρτία, ποὺ γίνεται τὴν Κυριακὴ, εἶνε πιὸ βαρεία.

Πέσαμε τόσο χαμηλά! Ἡ συγκύπτουσα, ποὺ βάδιζε μὲ τὰ τέσσερα, εἰκονίζει τὴν κατάστασί μας. Ὁ ἄνθρωπος, μακριὰ ἀπ' τὴν Ἐκκλησία, ὑποβιβάζεται, ἀγριεύει, γίνεται **σὺν τὸ ζῶον**· εἶνε πονηρὸς σὺν τὴν ἀλεπού, ἄγριος σὺν τὸ λύκο, ἀκάθαρτος σὺν τὸ χοῖρο, γαστρίμαργος σὺν τὴν ἀρκούδα, ἐκδικητικὸς σὺν τὴν καμήλα, ἀρπακτικὸς σὺν τὸ γεράκι, φαρμακερὸς σὺν τὴν ὀχιά καὶ τὸ σκορπιό. Καταντᾶ κτῆνος, ὅπως εἶπε ἡ Γραφή· «**Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς**» (Ψαλμ. 48,13,21). Ἄνθρωπος, λέει, ποὺ δὲν κατάλαβε τὸν προορισμό του καὶ δὲν ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ,

εἶνε σὺν τὰ ζῶα. Ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ μὲ τὶς ἀμαρτίες στὶς ὁποῖες μᾶς ρίχνει κάμπτει, λυγίζει τὶς ψυχές. Βλέπεις τὸν ἄλλο, ἐνῶ ἐξωτερικὰ ἔχει μορφὴ ἀνθρώπου, μέσα του, ἀντὶ νὰ ἴνε ἄγγελος εἶνε ἕνα κτῆνος, **χειρότερος κι ἀπὸ τὰ ζῶα.** Γίνεται ἀχάριστος καὶ βλάσφημος· ὅχι μόνον ἀμαρτωλός, ἀλλὰ καὶ ἀσεβής, **χειρότερος κι ἀπὸ τὸν διάβολο.**

Ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ γριὰ ποὺ μόλις ἔσερνε τὰ πόδια. Ἦταν πεθερὰ καὶ βασάνιζε τὴ νύφη της. Τῆς μίλησα, τὴν παρακάλεσα, ἔκλαψα, προσπάθησα νὰ τὴν πείσω. –Συγχώρεσέ την, λέω. –Ὅχι! μοῦ ἀπαντοῦσε· βάλε με κανόνα, πές μου ν' ἀνάψω χίλια κερὰ στὶς ἐκκλησιές, δὲν τὴ συγχωρῶ!... Μιὰ ὥρα μὲ παίδεψε, τίποτα δὲν κατῶρθωσα. Ἦταν **θηρίον ἡμέρο.**

Γίναμε δυστυχῶς **χειρότεροι κι ἀπὸ τοὺς τούρκους κι ἀπὸ τοὺς ἑβραίους.** Δὲν ἤμασταν ἔτσι. Πόσο ἀλλάξαμε! Διάβαζα στὰ ἀρχεῖα τῆς μητροπόλεως ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίας ἔτρεχαν ὄλοι στὴν ἐκκλησία· μόνο λεχῶνες, ἄρρωστοι καὶ γέροντες ἔλειπαν. Καὶ μόλις τελείωνε ἡ λειτουργία, ἔτρεχαν ὅχι σὲ καπηλειά, θέατρα, κινηματογράφους καὶ γήπεδα, ἀλλὰ ἔπαιρναν τὶς τσάπες καὶ δούλευαν – ποῦ; Ὅχι στὰ δικά τους χωράφια· πήγαιναν στὸ χωράφι τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ, καὶ τὸ καλλιεργοῦσαν. Εὐλογημένη γενεά, εὐλογημένα ἔθιμα. Ἔτσι ἔκαναν τὴν Κυριακὴ, καὶ εἶχαν εὐλογία Θεοῦ.

***

Ἀδελφοί μου, προτοῦ νὰ τελειώσω σᾶς ὑπενθυμίζω ἕνα γνωστὸ ἀνέκδοτο. Στὴν ἀρχαιότητα ὁ φιλόσοφος Διογένης βγῆκε μὲ ἀναμμένο φανάρι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ μέρα μεσημέρι ἔλεγε «**Ἄνθρωπον ζητῶ**».

Ἄχ, Χριστέ μου, πρέπει νὰ πάρω κ' ἐγὼ τὸ «φανάρι» σου, τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ βγῶ στὴν πατρίδα μου καὶ νὰ φωνάζω «**Χριστιανὸν ζητῶ!**»· αὐτὸν ποὺ πιστεύει ὀρθοδόξως, προσεύχεται καὶ λατρεύει, μελετᾶ τὸ νόμον σου καὶ τηρεῖ τὸ λόγο σου, ἔχει ἀγάπη καὶ ἔλεος, ταπεινώσει καὶ μετάνοια, εὐσπλαχνία καὶ συγχώρησι, δικαιοσύνη καὶ εἰλικρίνεια, ἀγνότητα καὶ ἀνιδιοτέλεια, παρρησία καὶ ὁμολογία, θεῖο φόβον καὶ εὐλάβεια. Δεῖξτε μου ἕνα τέτοιο Χριστιανό, δεῖξτε μου μιὰ τέτοια οἰκογένεια, καὶ νὰ πέσω νὰ φιλήσω τὰ πόδια τους. Ὑπάρχει;

Ἀδελφοί μου, τὴν Κυριακὴ μετὰ τὸν **ἐκκλησιασμό**, ἄς ἐπιδοθοῦμε σὲ **ἔργα ἀγαθά.** Ἐπιστροφή στὸ Θεό, **μετάνοια!** Καὶ τότε θὰ εἴστε ὄλοι εὐλογημένοι, κ' ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σας, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**